

Dosarul nr. 2ra-431/2019

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: V. Jomiru-Niculiță)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: Iu. Cimpoi, I. Secrieru, A. Danilov)

ÎN C H E I E R E

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Mariana Pitic
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Andrei Scripnic, reprezentat de avocatul Sergiu Balaban și de către Societatea cu Răspundere Limitată „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Adnad Tur” împotriva lui Andrei Scripnic cu privire la restituirea sumei și

la cererea reconvențională depusă de Andrei Scripnic împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Adnad Tur” cu privire la declararea nulității dispozițiilor de plată, încasarea salariului pentru absență forțată de la locul de muncă, obligarea eliberării carnetului de muncă și compensarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Societatea cu Răspundere Limitată „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu și de către Andrei Scripnic, și a fost menținută hotărârea din 21 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani

c o n s t a t ă :

La 14 septembrie 2016, SRL „Adnad Tur” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Andrei Scripnic cu privire la restituirea sumei.

În motivarea acțiunii a indicat că pârâtul a fost angajat în cadrul societății în funcție de șofer, începând cu 01 decembrie 2015, în baza contractului individual de muncă nr. 81 din 01 decembrie 2015.

Reclamanta a specificat că Andrei Scripnic a activat în perioada de la 10 ianuarie 2016 până la 13 martie 2016 în funcția de șofer, fiindu-i încredințat autovehiculul de model XXXXX cu remorca de model XXXXX, efectuând transportul de mărfuri pe rutele: Republica Moldova - Turcia – Republica Moldova și Republica Moldova - Ucraina - Rusia – Republica Moldova.

SRL „Adnad Tur” a specificat că conform pct. 2.1.1 al contractului individual de muncă Andrei Scripnic s-a obligat să utilizeze conform destinației autovehiculul

precum și să păstreze bunurile materiale recepționate întru exercitarea atribuțiilor de funcție.

A menționat că pârâtul avea obligația de a confirma cheltuielile suportate în cadrul exercitării atribuțiilor de serviciu, iar în caz de imposibilitatea să restituie sumele primite.

Astfel, reclamanta a susținut că pârâtul a prezentat confirmarea suportării cheltuielilor în sumă de 35281,20 de lei, iar bonuri și facturi ce ar confirma justificarea cheltuirii sumei de 194020,11 de lei nu au fost prezentate.

Cu trimitere la dispozițiile art. 9 din Codul muncii și art. 1398 alin. (1) din Codul civil, reclamanta a solicitat încasarea sumei de 194020,11 de lei și cheltuielilor de achitare a taxei de stat în sumă de 5820,60 de lei.

La 23 mai 2017, Andrei Scripnic a depus cerere reconvențională împotriva SRL „Adnad Tur” cu privire la declararea nulității dispozițiilor de plată, încasarea salariului pentru absență forțată de la locul de muncă, obligarea eliberării carnetului de muncă și compensarea prejudiciului moral.

În motivarea cererii reconvenționale Andrei Scripnic a indicat că a fost impus de angajator să semneze dispozițiile de plată privind primirea mijloacelor bănești în vederea încasării salariului promis în funcția deținută în cadrul SRL „Adnad Tur”, apreciind aceste dispoziții ca fiind nule.

Andrei Scripnic a indicat că nu i-au fost achitate drepturile salariale promise, în sumă de 1000 de dolari SUA, invocând că pentru rutele efectuate în perioada activității nu i-a fost achitată suma totală de 2788 de dolari SUA.

A relatat că angajatorul nu i-a eliberat carnetul de muncă și, astfel, a fost în imposibilitate de a se angaja la un alt loc de muncă, motiv pentru care consideră că în temeiul art. 171 din Codul muncii, angajatorul urmează să-i achite salariul pentru absență forțată de la muncă în mărime de a câte 800 de dolari SUA/ lunar până la data pronunțării hotărârii judecătorești și să-i elibereze carnetul de muncă.

Reclamantul în acțiunea civilă a afirmat că angajatorul urmează să-i achite și suma de 3895 de euro cu titlu de diurne și cheltuieli de deplasare, aferent rutelor efectuate pentru SRL „Adnad Tur”, calculate conform hotărârii Guvernului nr. 10 din 05 ianuarie 2012.

Andrei Scripnic a solicitat declararea nulității absolute a dispozițiilor de plată nr. 111, 112, 113 din 10 ianuarie 2016, conform cărora ar fi primit suma de 4700 de dolari SUA, 340000 de ruble rusești, 3000 de hrivne ucrainene și a dispozițiilor de plată nr. 120 121, 123 din 16 februarie 2016, conform cărora ar fi primit suma de 1200 de hrivne ucrainene, 1950 de dolari SUA și 400 de lei, încasarea din contul SRL „Adnad Tur” a salariului restant pentru rutele efectuate în mărime de 2788 de dolari SUA, a salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă în mărime de 20800 de dolari SUA pentru reținerea carnetului de muncă și imposibilitatea angajării la alt loc de muncă în perioada 01 aprilie 2016 până la pronunțarea hotărârii judecătorești, obligarea angajatorului de a-i elibera carnetul de muncă, respingerea acțiunii inițiale și repararea prejudiciului moral în sumă de 194020,11 de lei.

Prin hotărârea din 21 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Adnad Tur” împotriva lui Andrei Scripnic cu privire la restituirea sumei și cererea reconvențională depusă de Andrei Scripnic împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Adnad Tur” cu privire la declararea nulității dispozițiilor de

plată, încasarea salariului pentru absență forțată de la locul de muncă, obligarea eliberării carnetului de muncă și compensarea prejudiciului moral.

La 04 iulie 2018 și la 19 septembrie 2018 Andrei Scripnic a declarat apel, prin care a solicitat casarea parțială a hotărârii din 21 iunie 2018 cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a cererii reconvenționale.

Invocând ilegalitatea hotărârii primei instanțe la 06 iulie 2018 și la 24 septembrie 2018, SRL „Adnad Tur” a depus apel, prin care a solicitat casarea parțială a hotărârii din 21 iunie 2018 în partea respingerii acțiunii inițiale, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri de admitere a acțiunii inițiale.

Prin decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău au fost respinse apelurile declarate de către SRL „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu și de către Andrei Scripnic, și a fost menținută hotărârea din 21 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Instanța de apel pentru a respinge apelurile, făcând referire la prevederile art. 128, 151, 328-330, 333, 336, 337 din Codul muncii și pct. 7-8, 19-21, 31, 37-42 din Regulamentul cu privire la delegarea salariaților entităților din Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea nr. 10 din 05 ianuarie 2012 a Guvernului RM, și-a argumentat concluzia prin faptul că aceste prevederi legale denotă cert temeinicia și legalitatea hotărârii primei instanțe.

În opinia instanței de apel, în partea pretențiilor înaintate de SRL „Adnad Tur”, deși angajatorul a prezentat instanței proba eliberării salariatului a avansului pentru deplasări, acesta nu a prezentat instanței de judecată probe pertinente și admisibile în temeiul art. 121 și art. 122 din Codul de procedură civilă, ce ar confirma valoarea sumelor justificate de către salariat prin acte confirmative, reținând că actele prezentate, întocmite de angajator nu prezintă datele documentelor primare, și că sumele nerestituite de către salariat nu au fost utilizate în scopul de serviciu.

Or, în temeiul legislației muncii, angajatorul avea obligația de a iniția în cazul dat o anchetă de serviciu, ce ar fi determinat care a fost valoarea pretinsului prejudiciu cauzat prin nerestituirea sumelor achitate în avans salariatului și care a fost motivul cauzării acesteia, inclusiv prin solicitarea unei explicații de la salariat.

Colegiul a specificat că deoarece raportul anchetei de serviciu, prin prisma art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă, este unica probă admisibilă în vederea confirmării cauzării de către salariat a unui prejudiciu material angajatorului, lipsa acesteia denotă ne probarea de către SRL „Adnad Tur” a pretențiilor înaintate.

Acest fapt este fortificat și prin aceea că, deși avansurile au fost achitate salariatului până la eliberarea acestuia din funcție și până la încasarea de către Andrei Scripnic a plăților salariale, angajatorul nu a reținut, contrar prevederilor legislației muncii, avansul pretins nerestituit din contul plăților salariale efectuate, situație ce instituie dubii referitoare la existența prejudiciului în forma invocată de angajator, inclusiv în contextul în care acesta nu a probat că sumele indicate de SRL „Adnat Tur” ca fiind justificate de către salariat cu titlu de cheltuieli, erau suficiente pentru asigurarea deplasării salariatului și exercitării de către acesta a atribuțiilor funcționale.

Astfel, instanța de apel a respins argumentele apelantei SRL „Adnad Tur” cu trimitere la dispozițiile art. 1398 din Codul civil, deoarece raportul juridic dedus judecării rezidă din raporturile de muncă instituite cu Andrei Scripnic și, astfel, acestea sunt reglementate de Codul muncii.

Concomitent, instanța de apel a considerat că sunt nefondate pretențiile apelantului Andrei Scripnic cu privire la declararea nulității dispozițiilor de plată pe motiv că acesta ar fi fost influențat psihologic pentru a le semna, or, mijloace bănești în baza acestora nu a încasat, deoarece temeiul invocat de apelant se referă la nulitatea relativă a actului juridic, fiind reglementată de art. 228-230 din Cod civil, ce instituie, corespunzător, nulitatea actelor juridice încheiate prin dol, prin violență și prin leziune. Însă, apelantul Andrei Scripnic nu a invocat dispozițiile normelor indicate ca temei de declarare a nulității actelor contestate, deși justificarea invocată se referă anume la aceste norme, și nu a înaintat acțiunea privind declararea nulității actelor respective în termenul stabilit de art. 233 alin. (1) din Codul civil, pretențiile acestuia fiind înaintate doar după inițierea de către SRL „Adnad Tur” a acțiunii în instanță.

Colegiul a respins și argumentele apelantului Andrei Scripnic referitoare la neîncasarea mijloacelor bănești în baza dispozițiilor de plată contestate, deoarece contrasemnarea acestora denotă contrariul, astfel încât afirmațiile respective sunt declarative, iar instanța nu a constatat că acestea ar fi lovite de nulitate absolută ca fiind contrare dispozițiilor imperative ale legii, în condițiile în care astfel de dispoziții nu au fost invocate de către apelant.

Totodată, instanța de apel a respins și argumentele apelantului Andrei Scripnic cu trimitere la dispozițiile art. 199, 206, 207, 217, 704, 725, 726, 732 din Codul civil, deoarece consimțământul său privind încasarea sumelor cu titlu de avans a fost exprimat prin semnarea dispozițiilor de plată corespunzătoare, iar contractul individual de muncă reprezintă un act juridic civil bilateral și sinalagmatic, raporturile de muncă fiind reglementate de acesta și de legislația în vigoare.

Cu referire la pretențiile apelantului Andrei Scripnic privind încasarea cheltuielilor de deplasare și a diurnelor, instanța de apel a relevat că apelantul a încasat din contul angajatorului sumele sus-indicate pentru deplasările realizate și nu a prezentat instanței de judecată probe pertinente și admisibile ce ar dovedi că cheltuielile sale de deplasare și diurnele ar depăși sumele încasate în contextul în care în temeiul art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă și art. 328 alin. (2) din Codul muncii, sarcina probării suportării unor cheltuieli ce exced sumele deja încasate aparțin acestuia.

La caz, în partea pretențiilor apelantului Andrei Scripnic privind încasarea drepturilor salariale în sumă de 2788 de dolari SUA, Colegiul a relevat că proba cuantumului salariului urmează a fi făcută printr-un înscris, astfel încât lipsa acestuia denotă netemeinicia afirmațiilor apelantului referitoare la faptul că acesta a fost angajat în baza unei înțelegeri verbale privind cuantumului salariului de 700-1000 de dolari SUA/ lunar.

Or, contractul individual de muncă instituia expres cuantumului salariului apelantului și, astfel, în lipsa vreunui alt înscris ce ar dovedi că cuantumul drepturilor salariale a fost stabilit de părți în alt cuantum, instanța de judecată nu este îndreptățită să rețină aserțiunile corespunzătoare ale apelantului.

Subsidiar, referitor la pretenția apelantului Andrei Scripnic privind încasarea salariului mediu lunar pentru perioada reținerii carnetului de muncă instanța de apel relevă că din dispozițiile art. 151 Codul muncii rezidă că pentru a pretinde repararea prejudiciului cauzat prin reținerea carnetului de muncă salariatul are obligația de a dovedi, primar, că acesta a fost reținut din vina angajatorului și,

secund, că din acest motiv reclamantului i s-a refuzat angajarea la un alt loc de muncă, circumstanțe expuse expres în textul legii.

În speță, apelantul nu a dovedit că s-a prezentat, conform pct. 70 și pct. 72 al Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, aprobat prin Hotărârea nr. 1449 din 24 decembrie 2007 a Guvernului RM, la angajator pentru ridicarea carnetului de muncă și nici că ar fi solicitat acestuia expres remiterea carnetului prin poștă, iar angajatorul ar fi omis sau refuzat eliberarea carnetului de muncă.

La fel, Colegiul a reținut că apelantul nu a prezentat dovadă a intenției sale de a se angaja la un alt loc de muncă și ar fi fost refuzat pe motivul lipsei carnetului de muncă, probă ce putea fi oferită în temeiul art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă și art. 47 alin. (3) din Codul muncii, doar printr-un înscris.

În consecință, instanța de apel a considerat pretențiile apelantului ca nefondate, fiind corect respinse de prima instanță.

În același context, Colegiul a notat că inacțiunea apelantului Andrei Scripnic de a se conforma exigențelor pct. 70 și pct. 72 ale Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, aprobat prin Hotărârea nr. 1449 din 24 decembrie 2007 a Guvernului RM, denotă lipsa refuzului angajatorului de a elibera carnetul de muncă acestuia și, astfel, netemeinicia pretenției corespunzătoare.

Mai mult, cererea apelantului privind eliberarea carnetului de muncă nu a fost recepționată de angajator, iar Andrei Scripnic nu s-a prezentat la oficiul acestuia pentru ridicarea carnetului și nici nu a solicitat expres remiterea acestuia prin poștă.

Așadar, din aceste considerente și având în vedere că hotărârea primei instanțe este întemeiată și legală, iar argumentele invocate de către apelanți sunt nefondate și se combat integral prin constatările expuse, Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău a concluzionat în sensul respingerii apelurilor și menținerii hotărârii primei instanțe.

La 11 ianuarie 2019, prin intermediul oficiului poștal, Andrei Scripnic, reprezentat de avocatul Sergiu Balaban, a depus cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii reconvenționale.

În motivarea recursului a indicat că consideră neîntemeiate în parte actele judecătorești contestate, deoarece instanțele au interpretat eronat legea, nu au intrat în esența litigiului, aprecierea probelor fiind arbitrară, nefiind dat un răspuns cert la motivele de fapt și de drept invocate.

Astfel, recurentul a indicat că instanțele de judecată inferioare s-au referit doar la unul din motivele invocate în acțiunea reconvențională, și anume că Andrei Scripnic a semnat dispozițiile de plata sub influența psihologica a patronului, în realitate neprimind sumele bănești, dar nu au reținut spre examinare prevederile art. 206 și 207 din Codul civil, care statuează că obiectul actului juridic trebuie să fie licit și actul juridic civil încheiat fără cauză ori fondat pe o cauză falsă sau ilicită nu poate avea nici un efect.

Dar, în speță, obiectul dispozițiilor de plată litigioase lipsește și nu este existent, or reclamantul nu a probat necesitatea înmânării unei așa sume de bani lui Andrei Scripnic. În acțiune a fost indicat că aceste sume de bani au fost oferite cu titlu de cheltuieli de transport, respectiv, în instanța de judecată reprezentantul reclamantului nu a confirmat pentru care anume cheltuieli de transport au fost eliberate aceste sume. Deci, pentru motivele de fapt și de drept expuse, a

considerat că Andrei Scripnic nu a avut intenția și nici necesitatea de a încheia un act juridic, obiectul actului juridic fiind ilicit și fondat pe o cauză falsă, mai mult dispozițiile de plată au fost semnate fără intenția de a produce efecte juridice.

La fel, a specificat că instanțele de judecată nu au dat un răspuns cert nici pretenției de încasarea diurnelor pentru rutele efectuate, contrar faptului că Andrei Scripnic a indicat clar în acțiunea reconvențională, precum și în cererea de apel că calculul oficial este realizat în corespundere cu prevederile Hotărârii nr. 10 din 05 ianuarie 2012 a Guvernului RM pentru locațiune (cazare) potrivit pct. 21 și Anexei nr. 2, iar pentru diurne conform pct. 22, 24 și Anexei nr. 2, adică, aceste sume urmau a fi achitate lui Andrei Scripnic în mod obligatoriu.

De asemenea, reclamantul a specificat că instanța de apel nu a dat un răspuns cert vizavi de reținerea fără careva motive întemeiate a carnetului de muncă de către angajator, mai mult ca atât în cadrul ședințelor de judecată reprezentantul SRL „Adnad Tur” a confirmat că carnetul de muncă se află la angajator, deoarece Andrei Scripnic nu s-a prezintă să-l ridice.

În același context, recurentul a relatat că instanțele inferioare nu au stabilit obiectul specific și neordinar a speței propuse spre examinare. Or, precum s-a motivat în cererea de apel și acțiunea reconvențională, examinarea cauzei are ca obiect relațiile de muncă, inclusiv relații cu privire la încasarea cheltuielilor pentru deplasare și diurne în scop de serviciu convenite prin efectul legii pentru deplasarea peste hotarele țării.

La 06 februarie 2019, SRL „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu, a depus cerere de recurs, prin care a solicitat casarea parțială a hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii inițiale.

În motivarea recursului SRL „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu a indicat că consideră neîntemeiate actele judecătorești contestate, deoarece instanțele ierarhic inferioare au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, fapt care a dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate.

Recurenta, făcând referire la prevederile art. 9 alin. (2) lit. f) din Codul muncii și art. 1389 alin. (1) din Codul civil, a specificat că salariatul este obligat să manifeste o atitudine gospodărească față de bunurile angajatorului și ale altor salariați, mai mult persoana care, fără temei legal sau contractual, a dobândit ceva (acceptant) ca urmare a executării unei prestații de către o altă persoană (prestator) sau a realizat în alt mod o economie din contul altuia este obligată să restituie acestei alte persoane ceea ce a primit sau a economisit. Nu este relevant faptul dacă îmbogățirea fără justă cauză a avut loc ca rezultat al comportamentului uneia dintre părți, a unui terț sau ca urmare a unei cauze independente de voința lor.

De asemenea, SRL „Adnad Tur” a reiterat că prevederile legale referitoare la necesitatea inițierii unei anchete de serviciu, invocate de instanța de apel, nu au aplicabilitate în speță, deoarece angajatorul dispune de probe concrete care îi permite să probeze sumele ce au fost eliberate, cheltuielile ce au fost justificate de către Andrei Scripnic și prejudiciul care constituie 194 020,11 de lei, iar cauza apariției acestui prejudiciu este irelevantă, cert fiind faptul că prin nerestituirea sumei, angajatorului i-a fost cauzat un prejudiciu.

Mai mult, deoarece Andrei Scripnic nu a reacționat în vreun fel la somația expediată la adresa acestuia de către SRL „Adnad Tur”, a devenit evident că o eventuală colaborare între părți pentru soluționarea amiabilă a litigiului a fost imposibilă.

În ceea ce privește concluzia instanței de apel că eliberând lunar și în continuare salariul în suma stabilită prin contractul individual de muncă, SRL „Adnad Tur” creează dubii referitoare la existența prejudiciului în forma invocată de angajator, recurenta a menționat că societatea și-a executat integral obligațiile sale ce rezultă din contractul individual de muncă, astfel, a dat dovadă de bună-credință în executarea contractului, bazându-se pe încrederea reciprocă între părți.

Totodată, a concretizat că, abia, după ce a fost depusă cerere de demisie din partea lui Andrei Scripnic, riscul de a pierde sumele acordate angajatului devenind real, SRL „Adnad Tur” a decis să înainteze acțiunea în instanță.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 13 noiembrie 2018.

La data de 06 decembrie 2018 decizia din 13 noiembrie 2018 emisă de Curtea de Apel Chișinău a fost publicată pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată”.

De asemenea, din materialele dosarului rezultă că la 03 decembrie 2018 decizia integrală a instanței de apel a fost expediată participanților la proces (f.d. 257, Vol. I).

Astfel, Colegiul consideră că recursurile declarat de către Andrei Scripnic, reprezentat de avocatul Sergiu Balaban și de către SRL „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu, la 11 ianuarie 2019 și la 06 februarie 2019, sunt în termen.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de către Andrei Scripnic, reprezentat de avocatul Sergiu Balaban și de către SRL „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către Primarul mun. Bălți, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Andrei Scripnic, reprezentat de avocatul Sergiu Balaban și de către SRL „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu, ca inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibile recursurile declarat de către Andrei Scripnic, reprezentat de avocatul Sergiu Balaban și de către Societatea cu Răspundere Limitată „Adnad Tur”, reprezentată de avocatul Victor Rusu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

judecători

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat